

Arrest

nr. 322 900 van 06 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 5 augustus 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“RECTO

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/02/2024 werd ingediend door:

Naam: [J.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)1967

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde de heer [J.], [M.] (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

☐ *Rekeninguittreksels KBC-bank: dd 23/11/2023 met betaling van Pensioen van 857,50 euro (11/2023) ☐ Rekeninguittreksels KBC-bank met betalingen van:*

o OCMW van Boom dd 21/11/2023: 51 euro (Farmaceutische kosten)

o OCMW van Boom dd 30/11/2023: 51 euro (Farmaceutische kosten)

o OCMW van Boom dd 30/11/2023: 337,33 euro (leefloon)

o OCMW van Boom dd 27/11/2023: 104 euro (Zorgbudget voor Ouderen Vlaamse Zorgkas)

☐ *Brief van de Federale Pensioendienst op naam van: [J.], [M.] ((...)) dd 13/02/2024: met de vermelding van de betaling van zijn pensioen:*

januari 2024:

Rustpensioen werknemers: 132,52 euro

IGO 834,47 euro

Netto: 857,49 euro

Februari 2024:

Rustpensioen werknemer: 212,03 euro

IGO: 1190,55 euro

Netto: 1249,53 euro

☐ *Bewijs voldoende huisvesting: basishuurprijs 575,00 euro na berekening: 204 euro + kosten en lasten 107,48 euro dd 16/09/2016*

Vooreerst wat betreft het zorgbudget voor ouderen dat referentiepersoon krijgt van de Vlaamse Zorgkas, kan dit bedrag niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op de website van Vlaamse Zorgkas staat het volgende te lezen: "Het zorgbudget voor ouderen met een zorgnood is een financiële tegemoetkoming voor ouderen (vanaf 65 jaar) die moeilijkheden ondervinden bij het uitvoeren van dagelijkse taken. De tegemoetkoming is bedoeld om de kosten ten gevolge van de zorg te vergoeden. Ze wordt enkel toegekend aan personen met beperkt inkomen." Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon het toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Dit zorgbudget wordt toegekend aan mensen die zwaar zorgbehoevend zijn, om extra hulp te betalen of de mantelzorgers te ontlasten. Het werd dus toegekend om aan referentiepersoon zijn grote zorgnood te kunnen voldoen en de kosten te compenseren, en kan bijgevolg niet meegerekend worden om de betrokkene ten laste mee te onderhouden.

Daarnaast blijkt dat referentiepersoon ook nog een leefloon te ontvangt van het OCMW van BOOM ten bedrage van 337,33 euro per maand en door het OCMW terugbetaalde Farmaceutische kosten hier 10/11/2023 en 11/2023). Dit bedrag wordt eveneens niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals gestipuleerd in het hierboven geciteerd wetsartikel.

Verder blijkt uit de toelichtende brief van de pensioendienst dat het pensioen van de referentiepersoon is samengesteld uit een deel rustpensioen en een overgroot deel inkomensgarantie voor ouderen. Het meest actuele bedrag rustpensioen als werknemer bedraagt 212,03 euro per maand (februari 2024).

Wat betreft het deel inkomensgarantie voor ouderen, kan dit onderdeel niet meegerekend worden ter evaluatie van de bestaansmiddelen, daar het valt onder het aanvullend bijstandstelsel en een vorm is van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid 1° van de wet van 15.12.1980 (RvS 16 december 2020, nrs 249.263 en 249.264; RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

Dat wil zeggen dat enkel het deel rustpensioen in rekening kan worden gebracht ter evaluatie van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, wat komt op 212,03 euro (februari 2024). Deze bestaansmiddelen zijn dus ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Dat laatste is ten tijde van het indienen van de aanvraag ter waarde van 2048,53 euro (vanaf 1/11/2023).

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn dient overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid een behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit de bovenvermelde voorgelede maandelijkse vaste kosten blijkt geenszins dat het maandelijkse bedrag van 212,03 euro volstaat om deze kosten te betalen.

Als eerste blijkt dat de referent een sociale huurwoning (sociale huisvestingsmaatschappij (...)) betreft en hiervoor voor maandelijks 204 euro (+ 107,48 euro kosten en laste) huur betaalt (huurcontract dd. 1/09/2016). Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat hij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben en de marktwaarde van de woning zou moeten betalen, zou zij immers 575,00 euro (intussen reeds geïndexeerd) per maand aan huur moeten betalen. Eigenlijk gaat het bedrag dat we in aanmerking kunnen nemen om af te toetsen of de referent over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene het verblijfsrecht te kunnen geven, daarmee exclusief op aan huur. Het spreekt voor zich dat de referent op die manier niet kan voorkomen dat hijzelf, alsook zijn gezinslid, ten laste valt van de openbare overheden. Dat is in het verleden ook reeds gebleken. De betrokkene was in het verleden reeds begunstigde van het verblijfsrecht, maar heeft dit verloren door een langdurige afwezigheid. In de periode dat ze het verblijfsrecht uitoefende, moest ze wel degelijk op haar beurt beroep doen op OCMW/leefloon.

Hoe bescheiden aldus mijnheer en mevrouw leven, ze zijn eigenlijk al ten laste van de openbare overheden. Aldus kan in afwijking van art. 40ter en in toepassing van art. 42, §1, tweede lid het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Mijnheer en mevrouw kunnen door het aanpassen van hun levensstijl niet vermijden ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, noch kan het verblijfsrecht worden toegestaan in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw

aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij de behandeling van het dossier/ het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de gegevens van het dossier — redelijkheidsbeginsel - Art 8 EVRM

De beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt:

Wat betreft het deel inkomstengarantie voor ouderen kan dit onderdeel niet mee gerekend worden ter evaluatie van de bestaansmiddelen, daar het valt ander het stelsel van het bijstandsstelsel en een vorm is van maatschappelijke dienstverlening.

Nochtans voert verzoekster aan dat hier wel degelijk gaat om regelmatige en standvastige inkomsten waarop het gezin van verzoekster kan rekenen.

De gemachtigde houdt in casu alleen rekening met het eigenlijk pensioen van de referentiepersoon; wat ongeveer een 212,00 euro/ maand bedraagt.

De gemachtigde stelt verder terecht dat, indien er strikt genomen niet voldaan is aan de inkomstenvoorwaarden van art 40ter, er dan een behoefteanalyse moet gemaakt worden conform art 42 parl, tweede lid.

Hierbij moet de gemachtigde dan wel weer rekening houden met al de uitgaven en de inkomsten van de aanvrager en de referentiepersoon.

Verzoekster heeft zelf geen inkomsten.

De gemachtigde diende bijgevolg rekening te houden met al de inkomsten van de referentiepersoon; hier inbegrepen de IGO.

In de bestreden beslissing lezen we echter dat de gemachtigde bij het maken van de behoefteanalyse alleen rekening hield met het eigenlijke pensioen en niet met het bedrag van de IGO.

De gemachtigde stelt uitdrukkelijk:

"Uit bovenvermelde maandelijks vaste kosten blijkt geenszins dat het maandelijks bedrag van 212,00 euro (nota : zijnde het eigenlijk pensioen van de referentiepersoon) volstaat om deze kosten te betalen.

De gemachtigde ging dan ook zeer onzorgvuldig en onredelijk te werk.

Hij diende zich bij het maken van de behoefte analyse te steunen op de gekende gegevens van het dossier en bovendien, kon hij, waar nodig, bijkomende informatie vragen aan verzoekster teneinde over alle informatie te beschikken bij het maken van de behoefteanalyse.

Verzoekster en de referentiepersoon beschikken wel degelijk over voldoende maandelijks inkomsten om de vaste en variabele uitgaven van hun huishouden te betalen.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter, kan rekening gehouden met alle bestaansmiddelen van het volledige gezin en dit zeker bij het doorvoeren van de behoefteanalyse conform artikel 42 parl, tweede lid.

Verder maakt de gemachtigde een zeer vreemde redenering waar hij stelt dat verzoekster en de referentiepersoon, eigenlijk al ten laste vallen van de openbare overheid -om reden dat zij een sociale woning huren aan een verminderde huurprijs en dat zij met hun inkomsten niet in staat zouden zijn om een woning aan de normale marktwaarde te huren.

-en er bij het maken van de behoefteanalyse als het ware rekening zou moeten gehouden worden met een normale huurprijs op de (particuliere) huurmarkt om te beoordelen of verzoekster en de referentiepersoon ten laste zouden kunnen komen van openbare overheid. (OCMW)

Deze redenering is zeer verwonderlijk daar normaal gezien een behoefte analyse moet gemaakt worden op basis van de werkelijke cijfers en gegevens.

Dit komt ook een behoorlijke, juiste en efficiënte analyse ten goede;

Wegens deze onzorgvuldige en onredelijke dossierbehandeling van de overheid, werd de aanvraag van verzoekster ten onrechte afgewezen.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en om er voor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat met kennis van zaken kan beslist worden.

Op basis van hypothetische gegevens kon de gemachtigde nooit tot een zorgvuldig genomen en redelijke beslissing komen.

De overheid heeft niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht en kwam tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een recht op verblijf te krijgen op basis van gezinshereniging en dat het verblijfsrecht evenmin kan worden toegestaan in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing betreft een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) “

Verzoekster dient aldus aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat verweerder rekening diende te houden met al de inkomsten van de referentiepersoon, waaronder de inkomensgarantie voor ouderen.

De Raad merkt op dat de Raad van State, zetelend in Verenigde Kamers, in het arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021, heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen te kwalificeren is als een vorm van maatschappelijke dienstverlening en bijgevolg niet in rekening mag worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Hierop gelet maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen niet kan worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat verweerder bij het maken van de behoefteanalyse diende te steunen op de gekende gegevens van het dossier en haar waar nodig bijkomende informatie kon vragen teneinde over alle informatie te beschikken. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten welke gegevens van het dossier verweerder veronachtzaamd heeft en geen enkel begin van bewijs voorlegt dat een impact had kunnen hebben op de gemaakte behoefteanalyse indien verweerder haar op voorhand om bijkomende informatie had gevraagd. Verzoekster toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij deze kritiek.

Vervolgens bekritiseert verzoekster dat bij de behoefteanalyse rekening zou zijn gehouden met een normale huurprijs op de (particuliere) huurmarkt om te beoordelen of zij en de referentiepersoon ten laste zouden kunnen komen van de openbare overheden. Zij meent dat een behoefteanalyse normaal gezien moet worden gemaakt *“op basis van de werkelijke cijfers en gegevens”*.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de door verzoekster overgelegde huurovereenkomst, blijkt dat de door de referentiepersoon te betalen huurprijs aangepast is aan zijn inkomen, aan zijn gezinssamenstelling en aan de kwaliteit van de woning. Deze huurvermindering is het gevolg van een subsidie die verleend wordt door de Vlaamse regering op grond van artikel 5.33 van het Gecodificeerd Decreet over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020, en kan derhalve beschouwd worden als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”*, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet (cf. mutatis mutandis RvS 16 december 2020, nr. 249.263; RvS 16 december 2020, nr. 249.264; RvS 16 februari 2021, nr. 249.844). Voormelde wetsbepaling stelt uitdrukkelijk dat *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet in overweging mag worden genomen. Bijgevolg moet deze huurvermindering ook buiten beschouwing worden gelaten bij de behoefteanalyse die is voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De behoefteanalyse strekt er immers niet toe om toch nog rekening te houden met bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen voor de beoordeling of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt die ten minste gelijk zijn aan het in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van dezelfde wet vermelde referentiebedrag (cf. RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder niet de normale huurprijs op de (particuliere) huurmarkt bij de behoefteanalyse mocht betrekken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien de marktwaarde van de woning buiten beschouwing wordt gelaten de door de referentiepersoon betaalde verminderde huurprijs samen met de maandelijkse kosten en lasten van de sociale huurwoning het maandelijks inkomen van de referentiepersoon dat in rekening gebracht kan worden van 212,03 euro nog altijd overstijgt. De kritiek van verzoekster doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat zij en de referentiepersoon al ten laste vallen van de Belgische overheden.

Verzoekster beroept zich tevens op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoekster is gehuwd met de referentiepersoon. Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip *‘gezinsleven’* in de zin van voormeld artikel.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006,

Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekster het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de weigering van verblijf, merkt de Raad op dat in een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*, er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kuric en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Uit verzoeksters betoog blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT